

Дош намітку кинув срібну  
На широке млисте море,  
Що не б'є громоподібно  
В сірі скелі, в сині гори,

А колишеться ласкаво,  
Плеще рівно й величаво,—  
Все-бо гнівне та суворе  
І на усміх має право.

Дош полоще пальми вбогі  
І пошарпані банани,  
Кипарисів крони строгі  
Та бур'ян, мені не знаний,  
Спраглу землю напуває,  
В серце радість наливає...  
Без вологи й серце в'яне,  
Хоч без сонця — умирає.

11 вересня 1960 р.